

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.cat>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.
Coordinació: Jaume Monzó.
Cap de redacció: Enric Rimbau.
Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda, Jesús Prats (fotografia) i Rosa Serrano (documentació).
Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí, Alex Milian i Gemma Morales (secretària de redacció).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció lingüística), Miquel Benítez (escàner i portada), Vanessa Prieto (maquetació i gràfics).
Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí Colomines, Martí Domínguez, Xavier Duran, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Fontana, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona, Pilar Rahola, Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan de Sagarra, Sebastià Serrano, Mònica Terribas, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Eva Vila, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.
Corresponsals: Ferran Casas (Madrid), Macià Claramunt (Castelló), Míriam Díez (Roma), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carla Fibla (Rabat), Pere Habet (Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres), Carles Marqués (Menorca), Octavi Martí (París), Anna Sàez (Lleida), A. V. Santamaria (Alacant), Marc Segalès (Andorra).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Albert Balanzà, Vicenç Batalla, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol, Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco Gisbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Jordi Llaonart (Kuwait), Maite Insa, Josep Enric Llebot, Joan M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau, Toni Payà, Juli Peretó, Carles Pont, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali Sandiumenge (el Caire), Jordi Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Violeta Tena, Sergi Vicente (Pequín).
Traductors: David Egea (alemany), Yolanda Girao (italià), Maite Insa (anglès i francès).
Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.
Disseny capçalera: Enric Satué.
Foto portada: EL TEMPS.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler i Eva Hernández (Barcelona). Tel.: 932 384 262. Margalida Mateu (Palma). Tel.: 971 720 763.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i Pilar Martí.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.
Alboraya (Horta).
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Un referèndum de conjuntura

Primera constatació: aquest Estatut millora el nivell d'autogovern de Catalunya. Estableix competències noves i obre possibilitats legals per avançar encara més en un futur a mitjà termini com, per exemple, en el cas de la recaptació d'impostos per la Generalitat, la qual, per primera vegada, disposa d'un instrument embrionari per establir una política fiscal pròpia en un futur. A més, el nou Estatut recull alguna de les reivindicacions històriques del catalanisme com, per exemple, l'equiparació legal del català amb el castellà. No és poc.

Segona constatació: aquest Estatut no canvia en absolut el sistema de relacions polítiques entre Catalunya i Espanya i tampoc no resol el dèficit de finançament que està atenallant el creixement econòmic del Principat des de fa molts anys. Tampoc no singularitza Catalunya entre la totalitat de les comunitats autònomes i hi ha poques garanties que no es pugui retrocedir en la interpretació de l'Estatut quan al govern de Madrid (siga del PSOE, siga del PP) li interessen recuperar competències per la raó que siga.

Amb aquests antecedents –poc discutibles–, les opcions polítiques que defensen que Catalunya és una nació i que, com es deia a la manifestació de la Gran Via, té dret a decidir s'han dividit en dues interpretacions antagòniques. La primera, pragmàtica, demana aprofitar els avantatges que ofereix el socialisme espanyol per millorar el nivell d'autogovern. La filosofia, ben coneguda, deriva directament del famós “peix al cove” pujolià i té l'avantatge indiscutible de ser una fórmula perfectament provada i que permet una certa bilateralitat pràctica, malgrat que no tinga mai un reflex institucional. Seguint aquest raonament, els defensors del “sí” insisteixen en una equació certa: un país amb un dèficit de reconeixement no pot prescindir del que li ofereixen en aquest àmbit, per petit que siga el resultat en comparació amb la dimensió de les expectatives.

La segona via reclama un “no” que, per primera vegada, pose en qüestió l'ordre subordinat que deriva de la transició política i que té les arrels –profundes– en la idea d'estat que es deriva del nacionalisme espanyol unitarista. És un “no” que, segons els qui el propugnen, acceleraria la velocitat de creuer del catalanisme i faria creïble la seua força. Es tracta, al capdavant, de fer veure al govern de Madrid que no tot s'hi val amb els catalans i que aquest ribot històric que s'ha passat tantes vegades a les aspiracions catalanes algun dia es pot passar a l'espanyolisme.

Dues vies que van –o haurien d'anar– al mateix lloc. Si més no, a partir del dia 19.

Als nostres lectors

Aquest número servirà als lectors del Principat (i als d'altres territoris, tot i no constar en aquest cens electoral) per formar-se una opinió respecte a la consulta d'aquest diumenge. O, en qualsevol cas, per contrastar la decisió presa. En aquest setmanari podem afirmar, sense dubtar-ho, que s'ha donat cabuda, informativament, a tots els arguments en confrontació. No podem dir el mateix de la major part dels mitjans de comunicació catalans, que s'han decantat, de manera sospitosament massiva, per les tesis del “sí”. Un referèndum en aquestes condicions fa que els actors polítics i socials no par-

teixin en igualtat en la cursa per convèncer els ciutadans. Tret que siguin lectors d'EL TEMPS. Immodèstia? Orgull professional.

Salvador Cot